

Sygnatura akt VIII C 1892/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. D. i W. D.

przeciwko I. J. i W. P.

o zapłatę kwoty 3.600 zł

1. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów solidarnych kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów solidarnych kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powodów solidarnie kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem nadpłaconej części opłat od pozwu.

Sygn. akt VIII C 1892/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2017 roku powodowie: D. D. i W. D., reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika, wytoczyli przeciwko pozwany: I. J. i W. P. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 3.600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik strony powodowej podniósł, że strony zawarły ustną umowę najmu, na mocy której pozwani z dniem 31 października 2016 roku wprowadzili się do należącego do powodów lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Czynnosc najmu został ustalony na kwotę 1.200 zł i podlegał zapłacie do dnia 10-go następnego miesiąca. Od grudnia 2016 roku pozwani zaprzestali uiszczania opłat. Z uwagi na bezskuteczność kierowanych do pozwanych wezwań do uregulowania zaległości, z dniem 10 marca 2017 roku powodowie wypowiedzieli przedmiotowy stosunek najmu, a następnie pismem z dnia 22 marca 2017 roku wezwali pozwanych do zapłaty zadłużenia z tytułu czynszu za okres trzymiesięczny.

(pozew k. 12-15)

W dniu 11 sierpnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 6292/17), którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 23)

Nakaz ten pozwani zaskarżyli sprzeciwem w całości. W uzasadnieniu skarżący, nie kontestując faktu zawarcia przedmiotowej umowy najmu oraz przyjętej wysokości stawki czynszu, wskazali, że zaprzestali płacenia czynszu dopiero od stycznia 2017 roku. Ponadto zakwestionowali skuteczność oświadczenia powodów o wypowiedzeniu stosunku najmu.

(sprzeciw k. 28-29)

W odpowiedzi na sprzeciw oraz na rozprawie w dniu 28 lutego 2018 roku pełnomocnik powodów podtrzymał żądanie pozwu, wyjaśniając dodatkowo, iż dochodzona w sprawie kwota obejmuje czynsz najmu za miesiące styczeń, luty, marzec 2017 roku.

Pozwani na rozprawie wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzupełnieniu twierdzeń sprzeciwu przyznali, że nie zapłacili czynszu za okres objęty pozewem, akcentując jednocześnie, że powodowie nie dotrzyмали warunków umowy najmu poprzez zmianę terminu płatności czynszu, a następnie poprzez odłączenie w lokalu prądu z dniem 15 lutego 2017 roku oraz gazu z dniem 1 marca 2017 roku. W konkluzji pozwani oświadczyli, że w ich przekonaniu żądanie jest zasadne wyłącznie za okres do połowy lutego 2017 roku, albowiem wyłącznie przez ten czas mieszkanie było pełnosprawne.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 34-35, protokół rozprawy k. 49-53)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie, małżonkowie D. D. i W. D. byli właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

W październiku 2016 roku powodowie zawarli z pozwanymi umowę najmu lokalu, o którym mowa wyżej. Zgodnie z treścią umowy zawartej w formie ustnej powodowie zobowiązali się wydać pozwanym lokal z dniem 31 października 2016 roku w zamian za uiszczanie czynszu w kwocie 1.200 zł, płatnej w dwóch ratach wymagalnych odpowiednio do 10-go dnia każdego miesiąca i pod koniec miesiąca. Z uzyskiwanej kwoty czynszu powodowie mieli opłacać media dostarczane do przedmiotowego lokalu. Lokal wyposażony był m.in. w prąd i gaz. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony.

(dowód z przesłuchania powoda 00:26:50-00:35:05 w zw. z 00:58:34 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania powódki 00:37:00-00:41:50 w zw. z 00:59:26 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania pozwanego 00:43:00-00:54:30 w zw. z 01:00:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania pozwanej 00:55:05-00:55:40 w zw. z 01:01:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, okoliczności bezsporne)

Mieszkanie zaspokajało potrzeby mieszkaniowe pozwanych. Początkowo pozwani wywiązywali się z przedmiotowej umowy i regulowali czynsz najmu. W styczniu 2017 roku, wobec trudnej sytuacji pozwanych związanej z kłopotami zdrowotnymi W. D., pozwani poprosili powodów o przedłużenie terminu na zapłatę czynszu za styczeń. Powodowie nie wyrazili zgody na powyższe oświadczając nadto, że od tej pory czynsz będzie płatny jednorazowo w miesiącu, a jeśli pozwani nie akceptują takiej formy płatności mają opuścić lokal.

Pismem z dnia 2 lutego 2017 roku, doręczonym pozwanym w dniu 3 lutego 2017 roku, powód złożył pozwanym oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku najmu ze skutkiem na dzień 10 marca 2017 roku, jednocześnie wzywając pozwanych do opuszczenia przedmiotowego lokalu przed upływem „wskazanego terminu”. Jako przyczynę wypowiedzenia powód wskazał zaległość pozwanych w opłatach za umówiony czynsz w wysokości 1.200 zł za miesiąc

styczeń. W dniu 15 lutego 2017 roku powodowie odcięli w lokalu zajmowanym przez pozwanych dostawę energii elektrycznej, a następnie, w dniu 1 marca 2017 roku, gaz rozwiązując stosowne umowy z dostawcami mediów. Powód jednocześnie złożył w elektrowni stosowne zastrzeżenie uniemożliwiające pozwany zawarcie umowy o dostawę energii elektrycznej do przedmiotowego lokalu.

Pozwani nie uiszcili czynszu za miesiąc styczeń, luty i marzec 2017 roku.

W piśmie opatrzonym datą 22 marca 2017 roku powodowie wezwali pozwanych do zapłaty zaległości z tytułu czynszu za okres 3 miesięcy, tj. kwoty 3.600 zł, w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu. Do spłaty zadłużenia pozwani zostali również wezwani pismem z dnia 22 marca 2017 roku.

Od kwietnia 2017 roku pozwani nie zamieszkują w przedmiotowym lokalu mieszkalnym.

Pozwany choruje na serce, ma kardjomopatię rozstrzeniową, ma rozrusznik serca, wymienioną zastawkę. Aktualnie pozwany czeka na przeszczep serca. Powodowie znali stan zdrowia pozwanego.

(dowód z przesłuchania powoda 00:26:50-00:35:05 w zw. z 00:58:34 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania powódki 00:37:00-00:41:50 w zw. z 00:59:26 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania pozwanego 00:43:00-00:54:30 w zw. z 01:00:20 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, dowód z przesłuchania pozwanej 00:55:05-00:55:40 w zw. z 01:01:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 28 lutego 2018 roku, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 18-19, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 20-21, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwani nie zapłacili kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił ponadto dowód z przesłuchania stron. Jedyne na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że na rozprawie w dniu 28 lutego 2018 roku zawodowy pełnomocnik powodów cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako częściowo zasadne zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 1.800 zł z ustawowymi odsetkami jak w pozwie.

W niniejszej sprawie twierdzenia faktyczne przytaczane przez strony nie były między nimi sporne. Strony zgodnie przyznały, że wiązała ich ustna umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), na mocy której powodowie wydali pozwanym lokal z dniem 31 października 2016 roku, pozwani zaś zobowiązali się uiszczać w dwóch ratach czynsz w kwocie po 1.200 zł miesięcznie. Wątpliwości nie budziło nadto, iż w stawce czynszu ujęte były opłaty za media, w tym za energię elektryczną i gaz, które to media były podłączone do lokalu w dacie jego przekazania pozwanym, że pozwani od stycznia 2017 roku zaprzestali uiszczania opłat, na skutek czego powodowie pismem z dnia 2 lutego 2017 roku złożyli pozwanym oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku najmu, a następnie odcięli w lokalu energię elektryczną i gaz, co miało miejsce odpowiednio w połowie lutego oraz w dniu 1 marca 2017 roku.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy powodowie mogą się zasadnie domagać zapłaty kwoty 3.600 zł z tytułu czynszu za okres od stycznia do marca 2017 roku, pozwani kwestionowali bowiem, aby byli obowiązani do uiszczania

opłat czynszowych po dacie odcięcia im mediów w lokalu. W ocenie Sądu wyrażone przez pozwanych stanowisko jest zasadne.

Tytułem wstępu wyjaśnić należy, że najem lokalu mieszkalnego jest regulowany nie tylko przez przepisy Kodeksu cywilnego, ale również przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Ustawa ta reguluje prawa i obowiązki właścicieli i lokatorów, w tym m.in. uprawnienie wynajmującego do wypowiedzenia stosunku najmu. I tak, w myśl art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy, nie później niż na miesiąc naprzód, na koniec miesiąca kalendarzowego, właściciel może wypowiedzieć stosunek prawny, jeżeli lokator jest w zwłoce z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu co najmniej za trzy pełne okresy płatności pomimo uprzedzenia go na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż oświadczenie powodów z dnia 2 lutego 2017 roku o wypowiedzeniu umowy najmu nie mogło odnieść skutku prawnego, w dacie jego sporządzenia pozwani zalegali bowiem z czynszem za wyłącznie jeden miesiąc (1.200 zł z tytułu czynszu za styczeń 2017 roku), a nadto oświadczenie to nie zostało poprzedzone stosownym wezwaniem do zapłaty, spełniającym warunki, o których mowa wyżej. W konsekwencji uznać należy, że w okresie styczeń-marzec 2017 roku strony wiązała umowa najmu. W drugiej kolejności godzi się przypomnieć, że w myśl art. 662 § 1 k.c. wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu. Obowiązkiem wynajmującego jest ponadto zapewnienie sprawnego działania istniejących instalacji i urządzeń związanych z budynkiem umożliwiającym najemcy korzystanie z wody, paliw gazowych i ciekłych, ciepła, energii elektrycznej, dźwigów osobowych oraz innych instalacji i urządzeń stanowiących wyposażenie lokalu i budynku określone odrębnymi przepisami (art. 6a ust. 1 ustawy). O czym była mowa wyżej, w sprawie niespornym było, że pozwani mieli otrzymać lokal mieszkalny ze wszystkim podłączonymi mediami, w tym energią elektryczną i gazem, i że za taki właśnie lokal zgodzili się uiszczać powodom czynsz w kwocie po 1.200 zł miesięcznie. Kwota ta wyczerpywała wszystkie roszczenia powodów, a więc także z tytułu należności za media, przy czym w sprawie nie zostało w ogóle wykazane, jaką część czynszu stanowiły przedmiotowe należności, a jaką wynagrodzenie powodów z tytułu najmu. W świetle powyższego za zasadny uznać należy wniosek, że skoro powodowie odłączyli pozwanym w lokalu wpierw energię elektryczną, a następnie gaz, to działając w ten sposób zmienili charakter przedmiotu najmu, która to zmiana niewątpliwie winna wpłynąć na wysokość należnego powodom czynszu najmu. Powtórzenia wymaga, że podejmując decyzję o związaniu się przedmiotową umową pozwani decydowali się na lokal o określonych właściwościach, których lokal ten został pozbawiony. Odcinając pozwanym dopływ energii elektrycznej i gazu powód niewątpliwie uchybił powinności z art. 662 § 1 k.c. utrzymywania lokalu przez cały czas trwania stosunku najmu w stanie przydatnym do umówionego użytku. Lokal o właściwościach po połowie lutego 2017 roku, a następnie po dniu 1 marca 2017 roku, był więc dotknięty wadą, co implikuje konstatację, że po stronie pozwanych ukonstytuowało się uprawnienie, o którym mowa w art. 664 § 1 k.c. stanowiącym, że jeżeli rzecz najęta ma wady, które ograniczają jej przydatność do umówionego użytku, najemca może żądać odpowiedniego obniżenia czynszu za czas trwania wad. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 grudnia 1965 roku (II CR 470/65, OSNC 1966/11/192), w razie ustalenia, że stopień ogrzania lokalu jest wprawdzie niedostateczny i wskazuje na zmniejszoną użyteczność centralnego ogrzewania, lecz nie czyni go z punktu widzenia potrzeb najemcy, zupełnie bezużytecznym, najemca może żądać częściowego zmniejszenia należności za centralne ogrzewanie. W razie zaś tak słabego ogrzania lokalu, że można je uznać za całkowicie bezużyteczne, najemcy przysługuje prawo zwolnienia się w całości od obowiązku uiszczania opłat za centralne ogrzewanie. Wprawdzie w przytoczonym judykacie mowa jest o centralnym ogrzewaniu, to jednocześnie za niesporne uznać należy, że wyrażone przez Sąd Najwyższy stanowisko należy odnieść do każdego przypadku, gdy dostawa mediów do lokalu nie jest taka, jaka powinna być w myśl zawartej umowy. Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyroku z dnia 6 lutego 1979 roku (IV CR 491/78, OSNCP 1979/10/194), przyjmując, że członkowi spółdzielni przysługuje uprawnienie z art. 664 § 1 k.c. w zakresie tych składników, które dotyczą ściśle świadczeń związanych z bieżącą eksploatacją mieszkania (np. dostarczanie wody, ogrzewanie mieszkania), w przypadku, gdy świadczenia te są dostarczane w ograniczonym stopniu, bądź też, gdy brak jest tych świadczeń. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy oczywistą jawi się konstatacja, że pozwani mogli zasadnie domagać się co najmniej obniżenia czynszu najmu, skoro w lokalu odcięto im energię elektryczną oraz gaz, a jednocześnie uiszczani przez nich czynsz zawierał w sobie opłaty za w/w media. Nie budzi również

wątpliwości, że to na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazania kwoty, o jaką czynsz podlegał obniżeniu, to powodowie występowali bowiem o zapłatę zaległego czynszu najmu, którego wysokość winni udowodnić, wobec faktu, iż pozwani skutecznie wykazali, że lokal w którym zamieszkiwali miał wady. Godzi się przypomnieć, iż w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

Powodowie powinności, o której mowa wyżej, jednak nie sprostali. W sprawie nie tylko nie zostało wykazane, jaką część czynszu najmu stanowiły opłaty za poszczególne media, ale także, jakiego czynszu mogłyby się domagać strona powodowa z tytułu najmu lokalu pozbawionego dostępu do energii elektrycznej oraz gazu i czy w ogóle taki lokal znalazłby jakiegokolwiek nabywcę,

co w kontekście standardu cechującego obecnie lokale udostępniane w formie najmu budzi poważne wątpliwości. Między stronami niesporne było wyłącznie, że pełna stawka czynszu najmu wynosiła 1.200 zł miesięcznie, a więc za 1,5 miesiąca (styczeń + połowa lutego) przez które lokal miał dostarczane energię i gaz, należne powodom świadczenie wyrażało się kwotą 1.800 zł. Po tym okresie stawka winna ulec co najmniej zmniejszeniu za następne pół miesiąca, a od dnia 1 marca 2017 roku kolejnemu zmniejszeniu o kwoty odpowiadające opłatom za energię i gaz, które to kwoty nie zostały jednak przez powodów wykazane (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), jeśli w ogóle przyjąć, że lokal bez tak podstawowych mediów w ogóle znalazłby najemcę. Wielkości tych powodowie jednak nie wykazali, przy czym podkreślić należy, że cofnięty wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego miał być przeprowadzony na okoliczność ustalenia wysokości czynszu za najem przedmiotowego lokalu w okresie trwania umowy najmu przy stanie lokalu jak pierwotnie wydany, co jednak było między stronami niesporne wobec czego w istocie dowód ten i tak nie wykazałby spornych wartości.

W świetle powyższych wątpliwości, nie sposób uznać, że roszczenie powodów zostało w całości udowodnione. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powodów już w pozwie. Strona powodowa powinna była w pozwie nie tylko jasno wykazać, czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W tej sytuacji ewentualne zgłoszenie nowych wniosków dowodowych na etapie postępowania apelacyjnego winno być uznane za spóźnione. W razie zaś uznania, że dowody i twierdzenia są spóźnione, sąd na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. pomija spóźnione dowody z urzędu obligatoryjnie. (zob. K. W., P. G., [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. E., W. 2012, art. 207 NB 25, s. (...);

(...) J. G., [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom I, Komentarz do art. 1-366, red. A. M., K. P., W. 2014 r., art. 207 NB 19, s. 887).

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powodów solidarnych kwotę 1.800 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem należności czynszowych za okres od stycznia do połowy lutego 2017 roku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako nieudowodnione.

M.-prawną podstawę roszczenia powodów w zakresie odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 100 k.p.c.
w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona powodowa wygrała sprawę w 50 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu
– 100 zł oraz koszty zastępstwa adwokata w kwocie 900 zł – § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za i czynności adwokackie. Strona pozwana nie poniosła w sprawie żadnych kosztów.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanych na rzecz powodów solidarnie kwotę 500 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

Na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powodów solidarnie kwotę 80 zł tytułem nadpłaconej części opłaty od pozwu.